

til civilbefolkningen? Er det stadig væk sådan, at det vil kunne give mindelser om den russiske besættelse i sin tid, at vi sender kampvogne til Afghanistan?

Endvidere fremgår det, at man afviser at sende kampvogne, fordi de kun kan være af sted i 18 måneder, og det er den ret korte tidsramme, man har til udsendelsen af de her kampvogne. Hvis de argumenter stadig væk står til troende – hvad jeg jo egentlig vil gætte på at de gør – vil jeg godt have en bekræftelse eller afkræftelse på det. Det er så i hvert fald udtryk for, at den hidtidige indsats har slået fejl, at man har erkendt, at spørgsmålet omkring positive signaler til civilbefolkningen, omkring genopbygning, kampen om at vinde hearts and minds, er blevet prioriteret ned til fordel for en mere robust, som man kalder det i det militære sprog, militær magtændelse, og at det er derfor, man sender de her kampvogne af sted.

Jeg vil godt høre forsvarsministeren, om den beskrivelse er rigtig, og at man med det her erkender, at man er nødsaget til en optrapning, fordi man er i så store vanskeligheder med sin egen sikkerhed, at det er umuligt at gøre det, som man egentlig er sendt ud for.

Det andet, jeg vil spørge om, er hele den logistiske problemstilling: Det er jo en problemstilling, som premierløjtnant Richard Engelholm tog op i bladet Danske Officerer, og som vi har stillet en række spørgsmål til. Jeg må sige, at jeg ikke synes, at besvarelsen af de spørgsmål og kommentaren til artiklen fra Richard Engelholm er særlig fyldestgørende i de besvarelser, vi har fået fra Forsvarskommandoen. Det må jeg sige. I hvert fald må jeg konstatere, at når der skal tages stilling til, om man har styr på de logistiske udfordringer, svarer Forsvarskommandoen i svaret på spørgsmål 13, at man har taget de mulige forholdsregler i forberedelsen med henblik på at understøtte udsendelsen bedst muligt, om end det aldrig vil være muligt at udstede garantier.

Med andre ord, der er ingen som helst sikkerhed for, at de her logistiske problemer er løst. Under førstebehandlingen sagde forsvarsministeren, at man håbede på at få en aftale med canadierne om at få støtte fra dem. Jeg vil godt høre, om man har fået en aftale med canadierne. Det er det første.

For det andet, hvis man har, vil det så hjælpe særlig meget i forhold til den situation, som Engelholm beskriver? Hvis man får et nedbrud af en kampvogn, hvilke problemer vil der være

med at få den bjærget, hvilke problemer vil der være, hvis man taber den til Taleban, som vil kunne betragte den som et meget, meget nyttigt krigstrofæ? Der har Engelholm en række meget konkrete beskrivelser af de problemer, der er der. Jeg vil godt høre, om en aftale med canadierne vil kunne afhjælpe de problemer, som Engelholm nævner i sin artikel, og jeg vil godt høre, om man overhovedet har fået en aftale i stand. Og i forlængelse af det: Befinder canadierne sig så ikke ret langt fra de områder, hvor de danske styrker opererer, og vil der være tid til, at man overhovedet kan komme ind?

Så til anvendeligheden af de her kampvogne. Det, som jo er blevet en af problemstillingerne, er, at man har fået ansvaret for det, der hedder green zone, et område, hvor danske soldater kommer i nærkamp, hvor der er guerillakrigsførelse i ordets egentlige forstand, hvor der er asymmetrisk krig, som man forstår dette begreb.

Lad mig spørge forsvarsministeren: Tror han på, at kampvogne, som jo er beregnet til at udkæmpe slag og har fordelene ved den længere rækkevidde af ens våben, er særlig anvendelige i en situation, hvor man i højere grad kommer i nærkamp, i guerillakamp, i et område, som er helt, helt anderledes end der, hvor man har været indtil nu?

Det fremgår også af en besvarelse, at hvis man har erkendt målet, kan man ramme præcist. Men er problemet ikke i den asymmetriske krigsførelse, at man ikke kan erkende målene? Man ved ikke, hvor fjenden er. Lige pludselig er han der som et lyn fra en klar himmel, og er kampvogne særlig anvendelige i forhold til det?

Med andre ord, der er tale om en optrapning af den danske militære indsats her, en optrapning, som betyder, at de argumenter, som Forsvarskommandoen tidligere har brugt om, at det svækker kampen om hearts and minds, det giver nogle uheldige signaler til civilbefolkningen, det giver mindelser om den sovjetiske invasion i 1980'erne, at den del af indsatsen vil blive prioriteret op, og at kampen om at vinde hearts and minds vil blive prioriteret ned. Med andre ord: en kraftigere militærindsats, en mindre ambitiøs indsats for at lave civil genopbygning.

Vi er ikke i tvivl om, at den her optrapning fra dansk side også vil betyde optrapning fra den anden side, og jeg må indrømme, at det selvfølgelig er svært at lave direkte historiske paralleller, men vi, der husker Vietnamkrigen, kan godt huske, hvordan argumenterne blev brugt fra amerikansk side for hele tiden at sende nye trop-